

En angrepsstrategi i Victor Boullets regi

Det toårige kunstprosjektet «The Institute of Social Hypocrisy» (ISH) har base i Paris og drives av den norske kunstneren Victor Boulet. Målet er å oppnå respekt og gehør i det internasjonale kunstfeltet, men bare for å skape seg en privilegert posisjon til å synliggjøre det sosiale hykleriet han mener det bygger på. I slutten av februar kommer Boulet til Oslo for å holde workshop på Kunsthøgskolen i Oslo (KHiO).

En hyklerfasade

Idet jeg får ham på tråden skjønner jeg at Boulet er en mann med mye på hjertet. Han navigerer raskt og velformulert mellom ulike temaer og jeg tviler ikke et sekund på at hans engasjement er ekte, til tross for at han påstår at han operer med en hyklerfasade.

- *Etter et raskt blick på prosjektets nettsider fremstår ISH som en seriøs kunstinstitusjon?*
- Det er dét som er meningen. ISH er et kunstverk som opererer med en kritisk holdning til denne kyniske måten å utgi seg for noe man ikke er. Kunstverdenen styres av en higen etter popularitet. Frykten for ikke å passe inn viser seg i utstrakt grad i form av nettverksbygging, smising og name-dropping. Gjennom en politisk korrekt fasade har jeg fått innpass, autoritet og en privilegert posisjon til å synliggjøre og undersøke denne typen fenomener. Sånn sett statuerer ISH samtidig et eksempel på at kunstverdenen er hyklersk og ekskluderende. Jeg sammenligner arbeidet med en trojansk hest.

Problemstillinger

- *Så langt er 22 prosjekter dokumentert på nettsidene. Iscenesettelsene har funnet sted i Paris, Oslo, Edinburgh, LA, og Berlin, som performance, utstillinger og publikasjoner. Fortell om de første prosjektene til ISH.*
- Lysbildeshowet The Gagged Archive var det tredje i rekken, og ble utført bak lukkede dører i lokalene til ISH hver kveld i en uke mellom klokka 22:07 og 22:32. Det som skjedde var at publikum ble vitne til gjentatte lysglimt fra etasjen over da fremviseren skiftet dias. På dette tidspunktet var jeg fortsatt usikker på hva jeg skulle jobbe med, og det ble til at jeg tematisk tok tak i de tingene som opptok meg, for å finne hykleriet i dem. Showet var knyttet til et stort lysbildearkiv, «Norsk kunst fra reformasjonen til i dag», redigert av Carsten Hopstock, Holger Koefoed og Trygve Nergaard. Den norske stat har valgt å «fryse» det ned i Nasjonalbibliotekets arkiver, heller enn å bruke ressurser på å digitalisere det. Resultatet er at brukerne kopierer bildene fra bøker og laster dem ned fra nettet uten tillatelse. Utstillingen manifesterer at denne kilden til vår kulturarv hemmeligholdes og spør om ikke den norske stat legger opp til piratvirksomhet.

Samarbeid

- *På nettsidene beskriver du ISH som en pågående performance som involverer deltakere med forskjellig bakgrunn?*
- Jeg bruker andres prosjekter til å si det jeg mener. Inviterte personer presenterer eget arbeid som undersøker ulike former for løgn og bedrag.

- *Hva ser du etter blant de du velger å jobbe med?*
- Jeg samarbeider med de som kommer, og som er interessert, men ikke med de som tidligere har takket nei når jeg har spurt dem. Nettopp dette er tegn på hykleri og kynisme og vitner om mennesker som ikke tør å ta sjanser eller stole på sitt eget omdømme. Dette gjelder spesielt de vi inviterte i begynnelsen og som ber om å få delta når de ser at det går bra. Det er viktig at de som kommer er på bølgelengde med verkets idé.

Visuell manipulering

- *Innledningsvis påpekte du fasadens betydning for å få innpass i kunstfeltet?*
- Ja, og et sentralt element ved dette er layouten, hva folk ser når de besøker kontoret eller nettsidene våre. Vi har brukt en grafisk formgiver til å utforme en logo basert på en enkel font som vi bruker på brevkarkene, visittkortene, flagget og dørskiltet. To ganger i året gir vi ut en fanzine med hvitt «glossy» cover. Også her er ansvaret for innholdet overlatt til andre. Publikasjonene selges via kunstbokhandlere og museumsbutikker verden rundt. Det er kunstsamlere som betaler og MOMA kjøper inn alt trykket materiale vi produserer. Fordi publikum tror det de vil tro, blir brevkarkene til kunst. På denne måten skapes et metafysisk rom som jeg synes det er interessant å jobbe i.

- *At objekter og teknikker fra andre fagområder blir tilskrevet kunstfaglig verdi, er vel knappst noe nytt?*
- Mitt prosjekt er å undersøke hvordan dette er mulig som et ledd i en kynisk kalkulert strategi.

Berlin

- *Du er opptatt med lansering av bok og utstilling på galleri Sommer & Kohl (S&K) i Berlin?*
- Utstillingen «This Spectacle (Steinway Only)» tar utgangspunkt i noen slående eksempler på hvordan noen kynisk fabrikkerer sitt eget hierarki. Boken, *The Sound of Downloading Makes Me Want to Upload* er et resultat av tre års arbeid. Den består av 354 sider fylt med essays og tankestoff fra mennesker som på ulike måter har inspirert meg og bidratt til verkets progresjon.

- *Blant rekken av imponerende navn som pryder coveret, ser jeg Hans Ulrich Obrist. Betyr det at boken skaper ditt hierarki?*
- Til tross for at jeg var en totalt ukjent kunstner har Obrist påtatt seg rollen som en sentral

støttespiller. I en dialog med meg, som er publisert i boken, har han gått så langt som å skyve selvhøytideligheten til side. Hans engasjement og nysgjerrighet er eksempel på noe jeg ønsker å identifisere meg med.

- *Hvilken betydning har utstillingen i lys av ISH i sin helhet?*
- Invitasjonen viser min grunnleggende teori om at hykleri er et fungerende element i sosiale relasjoner. Dette er andre gang S&K har utvekslinger med gallerier i Paris. I fjor inviterte de Galerie Denise Rene som oser av ærefult renommé, og i år ble jeg invitert! Dette sier like mye om deres mot som om ISHs fiktive troverdighet, men i tråd med verkets idé utnytter jeg denne posisjonen til å lage min egen separatutstilling.

Workshop i Oslo

- *I slutten av februar arrangerer du workshop på KHiO. Er planen å opprette en «sattelite ISH-Paris» på Kunstakademiet?*
- Workshopen blir å betrakte som et kunstprosjekt. En idé er at studentene skal jobbe videre med The Gagged Archive. Jeg har et prosjekt gående med Dag Erik Elgin hvor han har forpliktet seg til å utsmykke sitt kontor med mine «kunstverk», uansett hva han mener om dem. Han har mottatt alt fra en pose med klementinblader til e-post og diktopplesninger. Hvordan workshopen utvikler seg, får bli en overraskelse.

Avslutningsvis spør jeg Boulet hva ISH har tilført han som kunstner og individ. Det han legger mest vekt på er verdien av å jobbe i det han kaller «flux», som på den ene siden innebærer en høy grad av risiko, men på den andre siden gir fabelaktig erfaring med tanke på den enorme mengde kunnskap det genererer.

- *Hva gjør du etter 16. mai i år når ISH avsluttes?*
- Da skriver jeg på boken *The History of The Institute of Social Hypocrisy*.